

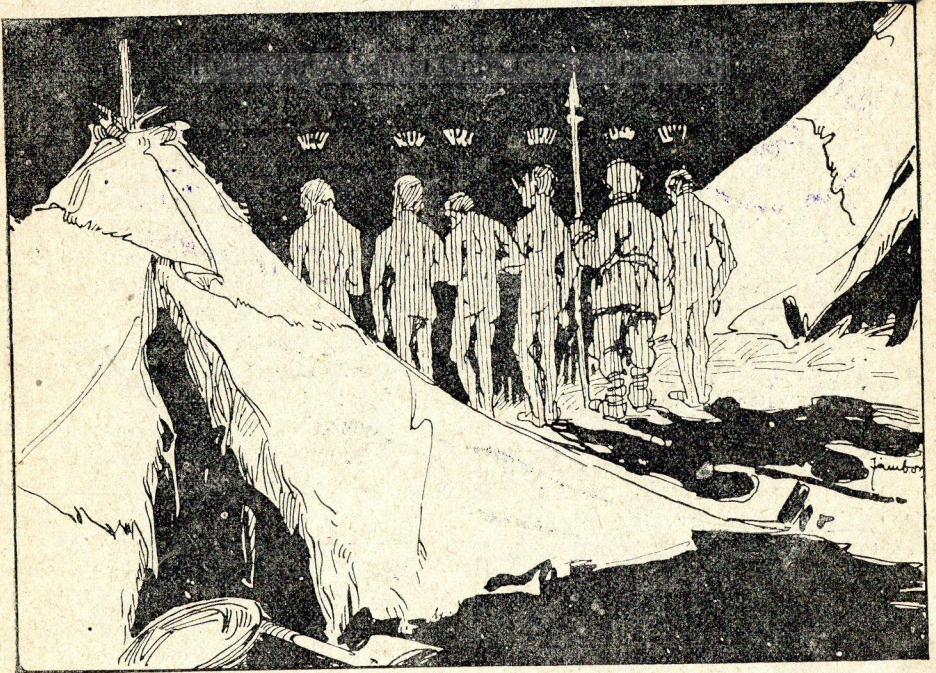
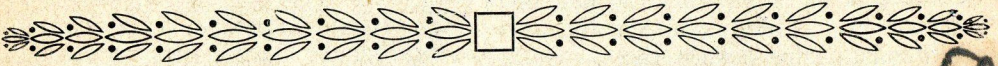
RAZELE AUROREI

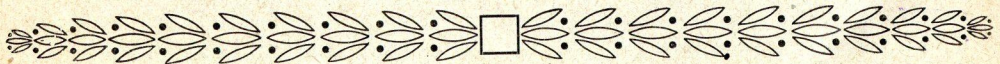
ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

1917 APR. 3. 1917

„Am văzut coroana ui strălucind“.

57

(Textul pe cealaltă față.)

„Am văzut coroana lui strălucind.“

În secolul optsprezecelea a pătruns raza evangheliei până la Grönlanda ghiătoasă. Mai mulți ani s'a vestit vestea bucuriei prin missionarii eschimozi, și dacă cu multe lupte și piedice dară totuși cu rezultat.

S'au aflat resculători contra lui Iisus și a următorilor săi. S'au întors mai mulți dintre eschimozi dela păgânism la creștinism. Cei pocăiți fură cu pază duși într'o colibă. Frig înțepenitor venia de pe munții ghiătoși. Ajunși în colibă, sileau pre cei prinși, că: „tăgăduiți credința voastră, întoarceți-vă napoi la datinile noastre vechi, veți fi liberi și vă dăruim bogat.“ Dară ei depuseră cu îndrăzneală mărturisire despre Iisus.

Decata fu declarată: desculți trebuia să înghiete și fură duși afară din colibă. La un loc sigur duși, fură răiți de judecător: „Lăsați credința voastră în Christos!“ La aceasta puseră ei jos cojoacele lor, să puseră în șir în nădejdea fericită a revederii și sunau cântări de laudă până atunci, până înțepeniră. Cu credință privind în sus au resunat: „Vino Doamne Iisuse!“ Înse pre unul il birui hotărîrea finală și să grăbi spre colibă, ca să-și tăgăduiască credința. Pre cel apostat îl duse judecătorul: într'acestea unul dintre păzitori își puse jos haina și umplu acela loc, care îl părăsi cel apostat.

Tulburați, uimiți, îl atacară soții lui și au întrebat cauza, la aceasta hotărîre a lui, iar el dădu acest răspuns memorabil: „Am văzut coroana lui strălucind.“

Iubite cetitorule, oare trezește în tine aceasta întrebare dorul a știi: Este oare pusă și pe sama ta coroana?

De sigur și pe sama ta este pusă coroana. Tu ești creat pentru vecinicie, ca să fi fericit, adică scăpat de păcat, de frica morții, de groaza judecăței de apoi. Scăpat de condemna-

rea vecinică și să aparțină acelei ceată măreață, care dinpreună cu ingerii cântă: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Dumnezeu nostru.“

Finicul biruinței și coroana mării trebuie s'o primești dela acela, care a fost, care este și care va fi. Care a suferit pentru tine, ca să câștige cerul, ca să poți fi părtaș mării sale cerești, ca să aibi bucurie în societatea lui Dumnezeu, unde e iubirea vecinică și bucuria toată bogăția, toată desfătarea, toată gloria, toată plăcerea pământească trece prefăcându-se în nimica.

Nu ai dorî tu aceasta coroană a vieței? Oh grăbește-te la acela, care a purtat coroana de spini, el îți iartă păcatele și îți dă coroana vieței în dar!

Fiule alui Dumnezeu, vezi tu coroana ta strălucind? Oare merită ea osteneala și lupta? Putea-ai tu să sigilezi credința ta într'u Iisus cu sângele tău? Nu părăsi steagul! Rămâi la Iisus! Pre el vrem noi să-l înbrățosăm și nici de cum a nu-l lăsa! Nici odată, da, nici odată!

Greu lucru.

Un călător iaponez avu acaziunea într'o seară foarte caldă de August a privi într'o sală de joc și a vedea domnii și doamnele cum asudau de căldură. Uimit întrebăel de înșoțitorul său:

„Pentru ce nu fac acești domni acest lucru greu prin servii lor?“

Închinăciunea este arădicarea sufletului nostru către Dumnezeu ca către Domnul nostru cel mai suprem, care arădicare o petrece mișcarea umoarei și omagiul cel umilit a voinței noastre. Dacă aceasta aprofundare și omagiu religios e așa de vioi, că să formează în vorbire îndreptată către Dumnezeu, atunci să numește rugăciune.

Ios. Purgstaller.

Cartea cea pescuită din apă.

În India îndepărtată, la țărmul riuului sfânt, pescuia un pescar. Dară înzădar trase el mreja sa dela răsăritul până la apusul soarelui, tot n'a prins nimic. La tragerea din urmă simțește el sperând, că mreja sa să îngreuie. El o trage iute, o trage cu grăbire, d'apoi să golește din ea o carte mare. Fiind el cărturar, duce cartea acasă, acărei început lipsea. S'a văzut că fu rupt afară. Apoi să apucă a o ceti cu zel mare. D'apoi și dacă n'are ce mânca, baremi cu cetitul își alungă foamea. Cu cât mai departe cetește, cu atât mai mult îi place istoria aceluia profet, acărui învățăcei au fost pescari și care a venit să predice la săraci împărăția cerului. În bucuria, în întristarea sa deveni aceea carte câștigată pe o cale minunată prietenul său credincios. Nici nu mai gândi la pământurile sfinte, pe care așa bucurios le explica până acuma grupei ascultătoare de copii. Nici nu mai gândi la Para Brahma (Dumnezeire închipuită în India), numai o figură stătea înaintea sa, numai pre unul căuta el neîncetat, pre acela, acărui învățăcei de mai înainte erau pescari, și care a vestit săracilor evangelia.

S'a întâmplat într'o Vineri, că făcu o prindere bună și merse în oraș a vinde peștii. Venind înapoi vede o mulțime mare, care asculta cuvintele unui om alb. Curiositatea îl duce acolo. D'apoi el aude acolo, că e vorba despre profetul său, care așa a iubit pre oamenii cei păcătoși, că i-a curățit prin vărsarea sumpului său sânge. Și care așa chiamă pre fiecare la sine, care-i ostenit, care are multă sarcină. „Îngăduiți-mă și pre mine la el“, să roagă bietul pescar. Misionarii cei buni îl conduseră apoi la el, și de atunci, Dsaganoth, pescarul nu mai cetește din cărțile cele religioase păgâne grupei copiilor atenți, ci despre Domnul Iisus și din sfânta evanghelie.

Din aceasta întâmplare putem vedea, că cât de minunate sunt căile Domnului. Nimenea nu locuiește așa de departe în lume, ca să nu-l ajungă Domnul și să nu-l poată conduce.

Ah, de ași putea fi bogat.

De sigur ași da mult pentru scopul misiunii, zic mulți, fără a cunoaște propria lor inimă. Tot aceea spuse și un măsar. Era om sărac, așadară din sărăcia sa dădea atâta, cât putea; dară îl dorea, că așa puțin putea face. El văzu, că unii bogați abea dau atâta, cât el, așadară gândi între oftări: „De ași putea eu să fiu bogat, altcum ași face!“ Dară nu s'a cunoscut pre sine. Într'o noapte să visă, că văzu înaintea sa o cupolă frumoasă, care era din aur curat și forma proprietatea lui. Lângă el stătea un înger și-i aminti dorința lui, că s'a îmbogățit pentru aceea, ca să poată mai mult da. Acestea toate sunt ale tale, acuma poți da cu abundență din prisos.“ Pre măsar neconținut îl durea, că a spus așa judecată aspră asupra bogaților pentru aceea, că au dat puțin. Binișor să sâmti el rău dispus pe lângă cupola sa de aur. Încet merse el în sus și'n jos, umbla în jărul ei, ca s'o văză din toate laturile. Cu adevărat, totuși ar fi pagubă, dacă ar lua din ea, că cu aceea ar fi întreaga cupolă stricată. „Oare cum voi da din aceasta ceva?“ Acuma să trezi el și și-a adus aminte de vis și că el e tot acela măsar sărac, care era, înainte a adormi. Totuși a învățat ceva. Darea cea cu abundență nu atărnă dela bogăție, ci dela voință și bogăția e așa o cupolă frumoasă, pre care omul nu bucurios o strică.

Ce este rugăciunea? Rugăciunea este mângăierea. Rugăciunea este ușurarea. Rugăciunea este puterea. Rugăciunea este împlinirea datorinței, când prin ea mulțumim lui Dumnezeu. Nimic nu întărește nădejdea în sufletul nostru ca rugăciunea.

Stăpânire de sine.

Una din însușirile cele mai eminente, pe cari le avea Socrates, era liniștea sufletului său, care nici o întâmplare sau o altă întîmpinare nu o putea turbura. Sotimporeniei săi raportează, că el de fire era un om furtunos și învolburat. Dară modorarea ce se afla la el și liniștea și a însușit-o el prin învingerea de sine. Pentru aceea prețuim noi acest om.

El rugă pe prietenii săi, ca ei să-i amintească îndată, când vor observa, că el să aprinde spre mânie. Și el era învoit, a primi aceasta îndemnare totdeauna și a o lua în samă. La întîiul semn, care îl căpăta dela el la aceasta, la întîiul cuvânt slăbi el glasul său sau tăcu de tot. Când se simți el odată năcăjit de unul dintre selavii săi pentru un gres, îi zise el: „De nu ași fi năcăjit de nimeni, nu te îndemnez să mă năcăjești.”

Când odată un om învoit în cap, zise el zimbînd: „Locușii năcăjit, că nu puteam înainte vedea, când ar fi bine a purta o bșchetă“. El găsi în casa sa propria deprindere pentru răbdarea sa. Prin Xantippe partea sa cea mai bună (soția sa), fu el răstăut la acea. Prin temperamentul învolburat îl puse ea pe cea mai cură și răbă. Nu era insultare, care nu ar fi făcut ea lui. Dară nimic nu-l scoase din liniștea, indiferența sa. Când într'o zi aduse preste el toate insultările ce am putea gândi, vârsă ea în urma lui, după ce el merse de acasă, de sus o vadră de apă murdară după el. Și Socrates? Liniștit căută el în sus și zise: „Acea am gândit-o eu îndată, că după așa o furtună trebuia să ploaie“.

Și Frideric II. din prusia ne dă nu exemplul frumos. El însuși a scris istoria războiului de șapte ani. Manuscrisul acestui lucru zăcea pe masa sa de scris, preste care atârna un candelabru. Prin neluarea de seamă a unui pagiu pică o scânteie de sus pe hârtie și o prefăcu în cenușă. Spăriat căzu acesta la picioarele regelui și ceru grație. Iar regele zise liniștit: „D'apoi bine, atunei voiu scrie mai odată istoria“.

Oare nu rușinează acești bărbați pre mulți fii ai lui Dumnezeu?

Din Wge.

Nu căuta, nu asculta, nu vorbi.

Un proverb arab zice, că păcatul are cinci degete. Cu două astupă ochii omului și zice astfel: „Nu căuta la urciunea vieții tale sau la mârșitul căii tale!“ Cu două astupă urechile păcătoșului și zice: „Nu asculta cererea alor tăi, nici la glasul cel îndemnător alui Dumnezeu!“ Cel din urmă deget îl pune în gura păcătoșului, recomandându-i să nu vorbească nimic, ci urmează-mi, și dacă îți servesc spre pierzare!“

În învățarea lui Solomon.

Mai bine este a locui în colțul unui acoperiș decât într'o casă mare cu o femeie iubitoare de ceartă.

Nu răspunde nebunului după nebunia sa, ca să nu te faci asemenea lui.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chiămat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurorii“.

Pe anul întreg: dela 1-2 exemplare 1,20 fil. de exemplar. Dela 3-10 exemplare —,80 fil. de exemplar.
11-50 —,60 — 50-100 —,50

În streinătaie se socotește diferența speselor trimeterei.